

פנאי בשעות המנאי המעטות
מטייל פולק עם בנו הקטן, יהונתן, ומשחרר את אשתו תמי לעיסוקה.

אבי מישכחה בבית
יוסי פולק עם בנו הקטן, יהונתן, ועם אשתו, תמי. פולק גילה את ראשו לקראת תפקידו בהצגה עקומים. בנו הקטן משתעשע בקרחת

פולק קצת מצטער שלא הפך שחקן כדורגל רציני, אולי כך היה לו יותר קל, פחות אחריות, פחות לבטים, כלי הקושי שבמישחקו: «אני כל הזמן מרגיש שאני משתף פעולה עם כל מה שקורה מסביבי. אני עושה הפוך ממה שאני חושב. מה שהייתי צריך לעשות בעצם, זה לרדת למחתרת, ובמקום זה אני יוצא אל הזורקים».

חושבים. אם המחזה רע, אני מוריד מעצמי את האחריות — זה לא אני כתבתי. אם הוא טוב — אני יכול להגיד — אבל אני שיחקתי».

הוא מודה מאד עם תפקידו בעקומים, תפקיד שלמענו עשה את הקרחת שלו. «אני בדרך-כלל מאד מדדה עם תפקידי הקורבנות. כשהתחלתי, הייתי שחקן בקומדיות. עכשיו

כשהוא מדבר על תיאטרון ועל מיקצועו כשחקן, הוא מעניק תחושה של מוכה-גורל. קשה לו עם המישחק: «קשה לי עם העבודה הזאת». הוא אומר ומגרד בקרחתו, «מכיוון שאתה צריך כל הזמן למצוא חן».

זו עבודה שמוציאה מהארס צדדים מאד שליילים וילדותיים. יש כל הזמן רצון לקבל אישורים, אהבה ומחיותי-

«ביקשתי שיבחן אותי, והוא אמר לי שהוא לא יודע לבחון. אז אמרתי לו, שיספר לי מה התפקיד ואני אומר לו אם אני מתאים או לא».

אחרי שאלוני סיפר לי על הרמות, אמרתי לו שאני מתאים. הוא אמר שהוא מחפש שחקן גבוה? עובדה! אני גבוה.

הוא אמר: טוב, תעמוד, נראה.

«אומרים שאני אליים!» טוען יוסי פולק, שנעזב על-ידי הוריו

בגיל צעיר, הגיע לבימה במיקרה ומאז מתגלגל בין התיאטרונים

יותר גבוהה». ולמרות הלבטים, הקשיים והמרי רות, מעיד יוסי פולק על עצמו שהוא בן-אדם אופטימי: «בבוקר אני קם שמה. אבל אני מתעצבן מהר. אני מפתח לשמוח מהר. אם קורה משהו טוב, זה נראה לי סימן רע. לשימחה צריך כיסוי, לעצבים לא».

ענת סרגוסטי

«אולי בחרתי בדבר הקל. אני סתם בן-אדם חלש וסמרטוט. אני מנסה ל"עשות את הדברים שאני יודע, אני צריך לפרנס מישפחה».

כואב לו כשהוא מדבר על הדברים האלה, הוא מתרגש, הוא אינו מרים את קולו. אבל יש בקולו משהו קשה. יש מין הרגשה שאני מוכר את עצמי בזול. לפחות, הייתי מבקש איוו משכורת

יוצא שאני בוחר תפקידים יותר טראגיים. בכל זאת, עד היום אני חושב שאני קומיקאי».

ואם לא תיאטרון, מה כן? «אני חושב שהייתי רוצה להיות כנר. למדתי כינור כשהייתי ילד בר"חובות, אבל כנראה שלא נועדתי לזה. כמוסיקה אתה מנגן על כלי. במישחק אתה הוא הכלי».

כפיים. זה מעורר אצלי רברים ילדו תיים ואני כבר בן-אדם מבוגר.

«בחורות אני מאד נהנה. כי זו תקופה של יצירה והיכרות, ואתה לא חושב על התוצאות — אתה מתעסק בדבר עצמו».

הבעייה שלי היא התלות במה שאנשים אומרים עליך, כשלמעשה אתה משמש כרוו למה שאנשים אחרים

עמדתו והוא אמר שאני יותר מדי גבוה, אמרתי לו: טוב, אני יכול להתכופף קצת. אז הוא אמר: אבל אני צריך משהו שיוודע לנגן על מפוחית! אמרתי לו שאני יודע».

«בשלב זה הוא נכנע ואמר לי שאחתום על חוזה».

זו היתה ההצגה הראשונה שלו על קרשי התיאטרון הרפרטוארי. את החוזה בהבימה לא האריכו לו אחרי הצגה זו, אך בכל פעם שניסים אלוני עשה הצגה, הוא לקח איתו את יוסי פולק. «העבודות איתו היו נפלאות», אומר יוסי.

הוא במחנה-ריכוז
פולק פיאה נוכרית, וכשהוא מגיע למחנה-הריכוז, מנלחים את ראש יוסי מספר כי הקהל שבא לצפות במחזה מגיב לעיתים בזעזע ובאלומות, צועק לעבר השחקנים ופעם אף זרקו חפצים על הבימו

פולק פיאה נוכרית, וכשהוא מגיע למחנה-הריכוז, מנלחים את ראש יוסי מספר כי הקהל שבא לצפות במחזה מגיב לעיתים בזעזע ובאלומות, צועק לעבר השחקנים ופעם אף זרקו חפצים על הבימו

הוא במחנה-ריכוז
פולק (משמאל) יחד עם דורון כשני הומוסיכסואלים במחנה-ריכוז נאצי, בעת מלחמת העולם השנייה. בתחילת ההצגה חובש

פולק פיאה נוכרית, וכשהוא מגיע למחנה-הריכוז, מנלחים את ראש יוסי מספר כי הקהל שבא לצפות במחזה מגיב לעיתים בזעזע ובאלומות, צועק לעבר השחקנים ופעם אף זרקו חפצים על הבימו

מאז ההצגה הראשונה, דודה ליה, עשה פולק תפקידים רבים ומפוארים בתיאטרון. קודם כל הוא שיחק בהצגות רבות של ניסים אלוני: הצור ענים של יפו, נפוליאון חי או מת וצייד יצא לצוד».

הוא הופיע גם בכמה תפקידים אצל תנך לוויין, למשל, בהוצאה להורג. שיחק גם בדר פאוסט. בתיאטרון הקאמרי הוא היה אותלו. ככל פעם חתם על חוזה לעונה או להצגה. «מכל העבודות», הוא אומר, קצת כמו ילד קטן, «אין לי גרוש על התחת. המשכורת שלי יותר נמוכה מזו של כל רופא, ואני לא יכול לעשות שבתות».

גם בסרטים שיחק פולק שורה ארוכה ומרשימה של תפקידים. הוא כמו מתגלגל מתיאטרון לסרט ובחזרה, כלי שום בסיס קבוע».

לקראת חתימת החוזה עם תיאטרון חיפה ארוז יוסי ואישתו תמי אשל, שהיתה בחודשי הריון מתקדמים, את חפציהם ועברו לגור בחיפה. כימים אלה חזרו בני-הזוג לתל-אביב, עם יהונתן הקטן».

החוזה שלו עם תיאטרון חיפה יסתיים עם תום הצגת עקומים. מה הלאה? הוא לא יודע בריוק. אולי יעשה הצגת-ייחוד, אולי יצטרף לעבוד עם אנשים צעירים».